

Opos legendája

2009 május 26. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 1

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Helyszín: dús vegetáció, tavasz valahol a mai délvidéken. Id?: a k?- és rézkor határán, még nem borotválkoznak. A tisztáson legelész? szarvasün?t hirtelen és egyszerre két nyíl találja kb. húszfokos szögben. azonnal összerogy.

-Hogy mered…?

Opos:(középtermet?, er?teljes alak, sz?ke, több varkocsba font haj, egyszer? vászonruha: sz?k nadrág, combközépig ér?, övvel összefogott kabát, natúr színben, övén tarsoly, tegez, szakóca. Fején nemezsisak.

-…Az én szarvasomat?
Orbán:
-Tiéd, amit megettél!
Opos: (felderülve)
-Hagyd el, testvér! Álló hónapja nem láttunk él? embert, magunkon kívül. Szarvast annál többet. Most csak nem fogunk ezen összeveszni?
Orbán: (Elmosolyodik, közelebb lép, kezét nyújtja)
-Falus nembéli Orbán, K?rösi uram vadászmestere vagyok. Te pedig…
Opos: (kezdené a bemutatkozást, de hirtelen megmerevedik, az elejtett vad felé fordul. Amögött termetes hímoroszlán t?nik fel.)
-Most rajtam a sor!
Orbán:
-Ugyan hagyd! Egy kis lármával és szerencsével elkergethetjük, legrosszabb esetben keresünk másik szarvast…
Opos oda sem figyel. Szakócáját markolva megindul az állat felé. Félúton van, mikor az oroszlán rohamra indul. Amikor találkoznak, akkora hátraszaltót ugrik, hogy az ugró oroszlán fölé kerül, eközben szemmel követhetetlen mozdulattal súlyt az állat fejére. Az felbukik, több bukfenc után Orbán el?tt állapodik meg. Felállna, de Orbán az el?bb látotthoz hasonló er?vel vágja belé k?hegy? lándzsáját. Kimúlik. A két férfi zihálva áll a tetem felett.
Opos:
-Kovás nembéli Opos, a lagasi kivándorlók vezet?je…
Orbán:
-És az Istár-templom felszentelt papja… Vártunk benneteket, egy futó már esztendeje hozta híreteket!
Opos:
-Három esztendeje vagyunk úton, élünk táborban. Nem panaszképpen, s?t nagyon is tetszik ez a táj. De most vissza kell mennem az enyéimhez, várják a vadhúst. Velem tartasz-e?
Orbán:
-Hogyne tartanék, mikor ez a tisztem? Éppen fogadásotokra küldettem, kereslek benneteket hetek óta!
Megindulnak. Opos megy el?l.
Új helyszín: dunaparti tábor, néhány, falombokból, ágakból tákolt sátor, körben marhák legelnek, néhány ló, pulikutyák. T?z felett cserépedény, férfiak, asszonyok napi teend?ikkel elfoglalva: a n?k részben a t?z körül, mások a folyóparton mosnak. A férfiak eszközeiket ápolják, köveket vizsgálnak, melyik alkalmas, s mire? Kettejük jöttére valamennyien felállnak, köréjük gy?lnek.
Opos:
-Bemutatom néktek ezt az urat: Falus nembéli Orbán, K?rösi úr vadászmestere. (Orbán felé:) Folytasd!
Orbán:
-Isten hozott benneteket a Kárpátok szent földjén! Hosszú utatoknak hamarosan végére értek. Új hazátokban b?séges legel?k, dús erd?k, az anyaföld minden kincse, és a mi vendég-szeretetünk vár. Urunk mindenkinek megfelel? birtokot fog kijelölni, ahol letelepedhettek. Most ha valakinek kérdése van, tegye fel.
Egy fiatal fiú el?relép:
-Béla fia Parád vagyok. Megbocsáss, de küls?d alapján inkább gondolnálak valami benn-szülött barbár törzs gyermekének, mint K?rösi úr tisztjének. Kérlek, nézd el gyanakvásomat, és beszélj magadról, hogy jobban megismerjünk!
Opos leintené, de Orbán el?bb Opos felé, majd a többiekhez:
-Útonjáróknak bölcs tulajdonsága a gyanakvás, ezért, s hogy váratlan meglepetések kevésbé érjenek benneteket, azért is, b?vebben bemutatkozom. Jól sejted, bár nem túl udvariasan fejezted ki magadat, én a „barbárok” egyik törzséb?l származom. Ezek a népek az óceántól a Kárpátokig mindenfelé élnek, de ahhoz kevesen, hogy komoly birodalmat szervezzünk bel?lük. Szegények anyagiakban, de van ennek egy sajátos oka: legendáik szerint az elsüllyedt világ, Atlantisz népének maradékai, és mivel ama nagy pusztulás f? okának tartották, tartjuk máig a Birodalom túlfejlett hatalmát, a hatalom hozta szörny? g?göt, annak pedig részben a-lapja, részben következménye volt az ? mérhetetlen gazdagsága, ezért a túlél?k óvakodnak mindent?l, ami nem a legelemibb létszükségletük. Templomot nem emelnek: ki-ki magában fohászkodik az égiekhez. Házakat nem építenek, ott húzzák meg magukat, ahol tudják. Magot nem vetnek, földet nem szántanak. S ez így van már vagy két világhónap óta, így nem csoda, hogy a tudományokat tökéletesen elfelejtették. És beláthatjátok, ezek a mindent

-és mindenki- által elfelejtett törzsek gyanakvással fogadják a ti gazdag folyamközi kultúrátokat. Ezért volt a sok villongás, háborúság.

Parád:

-Ez érthet? és világos beszéd. De mi vett rá téged, hogy közénk állj?

Orbán:

- Senki, nem álltam közétek. K?rösi úr vezette be azt a szokást e tájon, hogy szomszédos királyok, törzsf?k gyermekeiket egymáshoz elküldik, hogy megismerjék a másik szokásait, tanuljanak és tanítsanak. Azóta nem volt háború e tájon. Magam tizenkét esztendeje élek a hegyek lábánál, a k?rösi udvarban, és nem régóta nyertem a f?vadászi tisztséget. De atyám ideje letelik, és akkor szólít az otthoni feladat, átveszem népem vezetését.

Egy n? a háttérb?l:

-Urak! Az áldott napot elhomályosítjátok okos beszédetekkel. De mi lesz az ebéddel? Azt nekünk még meg is kéne f?zni!

Opos:

- Lám, mire mennénk nélküled, Magda! Az ebédrevaló itt van az iszákomban. Parád! Harmad magaddal indulj, elmagyarázom, hol találod a többit. Elhoztok háromnapi húst meg a b?röket, mi pedig lássunk dolgunk után.

Új helyszín: Egyemeletes, kúria-szer? ház, el?tte tágas téren húsz-harminc íjász katona, kör-ben emberek vegyesen, rengeteg gyerek, távolabb kisebb vályogházak, jurták. Szarukürt hangjára az emberek összerendez?dnek, középen tért hagyva: szemlátomást fogadás készül. A tér keleti felén faragott gerenda díszkapu, azon túl széles és hosszú út látszik. Az úton felt?nik Opos csapata: elöl Opos és Orbán, egymás mellett, mögöttük hosszan elnyúló sorban a többi-ek, már s?r?n elvegyülve helybéliekkel. Mindenki egy-egy állatot vezet, illetve terel. Az álla-tokra málházva holmijuk. A kapuhoz közeledve a helybeliek átveszik a málhásállatokat és kiválnak a menetb?l, az érkez?k ünnepélyes arccal, egyenként lépik át a küszöböt. A fogadók fel?l dudaszó hallatszik, majd mikor mind beléptek, harsány üdvrivalgás. A katonák parancs-noka Opos elé lép:

-Isten hozott benneteket a k?rösi uradalomban! Vándorlásotoknak végére értetek, új hazá-tokba megérkeztetek, ismerkedjetek vele, velünk. Mindenkinek alkalmas szállást készítettünk, ahol ellehet, amíg saját birtokán háza felépül. Estig pihenjetek, akkor ünnepséget rendezünk: a mai nap örömére urunk áldozatot rendelt, amire mindnyájótokat elvárunk!

Oposhoz:

-Magam Kerecseny nembéli Gy?z? vagyok. Ha megengeded, körbevezetlek városunkban, bemutatlak ill? módon.

Opos:

-Keblemre, testvér! Hiszen mi egy családból eredünk!

Gy?z?:

-Mit nem mondsz? Ha tudsz valamit, amit én nem, avass be, kérlek!

Opos:

-Nemde hetedízig szokás számontartani eleinket. Csakhogy én indulásunk el?tt alaposabban tájékozódtam, volt honnan, a kivándorlók sokkal régibb id?kre felmen?leg rováson jegyeztetnek. Így tudom, hogy Kovás nembéli Kerecseny, t?led számítva, kilenc nemzedékkel korábban indult Úr városából fel Pannóniába.

A kapu fel?l lárma hallatszik, kiáltások: -futó! helyet a futónak! Hamarosan Gy?z? el?tt áll egy fiatal legény. Külseje némiképp csapzott, kevés holmija a hátán, batyuba kötve. Azt leteszi, kivesz bel?le egy faragott pálcát.

-Gy?z? bátyám, itthon van-e K?rösi úr? Ha igen, add át ezt üstöllést, ha nem, téged illet.

Gy?z? bemegy a házba, Orbán érkezik, közreveszik a futót.

Opos:

-Mi ez a hirtelenség, honnan érkeztél?

A futó:

-Én csak innen a Pilisb?l, mert a rovást váltásban hoztuk. Nem tartozik rám a tartalma, de úgy sejtem, valami baj lehet nyugaton.

Orbán:

-Mégis, tudod, hogy arrafelé él a törzsem, nem mondanál valami b?vebbet?

-Uram, máris többet mondtam, mint kellene. Tudod a törvényt, nálam jobban!

Egy katona lép ki a házból. A beszélget?khöz:

-K?rösi úr kéreti Opos és Orbán urakat!

Belépnek, a katona a ház mögötti kis lugasba vezeti ?ket. Ott Gy?z? egy magas, ?sz öreggel társalog. F?hajtással köszöntik az öreget.

-Elnézést, fiam, este az ünnepségen illett volna, hogy bemutatkozzál. Ez a pálca azonban nem t?r halasztást. (felmutatja a futó rovásbotját.) El?ször is foglaljatok helyet.

Egy fatörzsb?l faragott asztal köré telepednek. El?ször az öreg ül terjedelmes gondolkodó-székébe, majd a többiek követik. A gazda el?szólít egy szolgálóleányt, és bort hozat vele. Míg az megérkezik, Opost vizsgálgatja.

-Hallom, hogyan fogod az oroszlánt. Hm. Ilyet utoljára kölyökkoromban tett egy azóta rég elköltözött vitéz. Hogy

egy szakócával, szemt?l-szembe…

Elt?n?dik, a többiek sem szólnak közbe.

-Mégis, arra kérlek, a továbbiakban ne gyakorold ezt a m?veletet.

Opos kérd?n néz rá, de továbbra sem szól közbe.

-Tudod, egyre több a vadász, és egyre kevesebb az oroszlán. B?viben vagyunk más nagyvadaknak: medve, párduc, tulok, bölény fölös számmal él körülöttünk, de az oroszlán veszedelmesen megfogyatkozott. Már régen nem engedem Orbánnak a királyi vad zaklatását.

Orbán közbeszólna:

-Elnézést, uram, Opost vendégként…

-Jól van, fiam, jól tetted, nem szemrehányásként mondtam. De te, Opos, mától nem vendég vagy. Ha oroszlánra vágysz, le kell menned messze délre, a Havasalföldre: a mieink is úgy tesznek.

Megérkezik az ital, Oposnak maga a gazda tölt. (Az ivás komoly szertartás: faállványon álló szarukürtöket használnak, az els? kortyot a földre kiöntik.)

-Ez alkalommal igyunk az eljövend? Királyra, ki megszabadít b?neinkt?l!

Kiteszi az asztalra a rovás-botot, Oposhoz:

-Lásd jeleinket. Arról beszélnek, hogy a múlt hónapban ismeretlen martalócok támadtak fels? Iszter menti telepeinkre. A mieink nyelvüket sem értik, s viszont. Zaklatásaik miatt segítségért fordulnak hozzánk.

Orbán:

-De hiszen akkor az enyéim is veszélyben vannak! Add a rovást!

K?rösi úr:

-Most tehát sorban. Gy?z?, mit mondasz?

Gy?z?:

-Ha kérnek, adjunk. Ki tudok állítani a környékr?l úgy nyolcvan-száz íjászt.

Orbán, türelmetlenül:

-Azokat csak útba indítani is három nap.

K?rösi úr:

-Opos?

Opos:

-Mekkora a távolság? A futónak hány nap kell?

Gy?z?:

-Váltás nélkül, Újhelyig, ha a folyóátkelések simán mennek, hét-nyolc nap. Természetesen mindenhol, ahol szükséges, révész várja a hírviv?t éjjel-nappal, de azok csónakkal dolgoznak: csapatot csak többszöri fordulással tudnak átvinni. És persze a futó egy ilyen út után egy hétig alszik.

Opos:

-Akkor hát: Orbánnal és néhány, legfeljebb hat fürgelábú legénnyel hajnalban indulok. Mához hét napra Újhelyen leszünk és tájékozódunk a viszonyokról. Tizennégy nap múlva ott lesz Gy?z? legalább száz hadrafogható emberrel. Uram, kérem az engedélyedet.

K?rösi úr:

-Magam is így gondoltam, leszámítva személyedet. De jól van, részvételeddel nyerhetünk. Most menjetek, készítsétek felszereléseteket, és pihenjetek pár órát.

Új jelenetek sora: Opos csapata úton van. Többnyire futva, néha lépésben, kevés pihen?vel. El?l mindig Orbán, a többieket szólongatva: -Igyekezzetek! A csapatot egy alkalommal bölénybika kergeti, másszor ?k zavarnak szét ?stulok-csordát. A Duna-partot pontosan a révész kunyhója mellett érik el.

Orbán:

-Révész! Révész! Hol a csudában vagy, megbetegedtél?

Révész, el?jön a kunyhóból:

-Az sem lenne csoda, amilyen forgalom van mostanság. A héten ti vagytok a második fuvar. Egyébiránt hozott Isten, ki lesz az els??

Opos:

-Senki, a szerelésünket viszed át, mi sietünk, tehát úszunk.

Fels?ruháikat, tárgyaikat berakják a bödöncsónakba, közben Opos a révészhez:

-Három vagy négy nap múlva száz f?b?l álló csapat érkezik. Jó lenne, ha ?k száraz gatyával tudnának átkelni. Megoldható?

Révész:

-Van egy bögöshajó félnapi járása lefele. De: ki fizeti a révészt?

Opos:

-Megfelel, ha K?rösi úrra hivatkozom?

Révész, sapkáját megemelve:

-Tökéletesen, bérr?l szót se többet.

Az utolsó szavak már a vízen hangzanak.

Új helyszín valahol a mai bécsi-medencében. Oposék egy fa alatt ejt?znek, egyikük felderítésb?l érkezik vissza. Suttogva beszélnek.

Felderít?:

-A patakon túl száz lépésre nyolc ember. Felszerelésük többnyire botok, három szakócát láttam. Rosszkedv?nek és éhesnek t?nnek.

Opos:

-Orbán, harmadmagaddal kerülj a hátukba. Mi szembe megyünk. Fertályóra múlva meglepjük ?ket. Lehet?leg vér nélkül fogjuk le a fickókat.

Az idegen martalócok egy tisztáson valamin vitatkoznak. Többnyire állatb?röket visel?, bizonytalan figurák. Amikor egyikük felnéz, Opos csapata vonalban áll el?ttük húsz méterre. Izgatottan, szerszámaikat kapkodva ugrálnak fel. Opos kézzel magyaráz, párharcot kezdemény-ez. Az ellenfélt?l kilép egy hatalmas fickó, szemlátomást a f?nök. Opos a tisztás egy pontján leszúrja lándzsáját, majd szenvtelen arccal a zsiványok közé lép, kiveszi egyiknek a kezéb?l a botot, és leszúrja az övét?l úgy tízlépésnyire. Ellenfelét egy kézmozdulattal a bot mellé parancsolja, maga a lándzsa mellé áll. Kezd?dik a párbaj. Az ellenfél kezében egy irdatlan bunkó, Opos szakócáját markolja. A barbár rohamra indul, Opos egy lendületes lépés után cigányke-rékbe megy át, és a találkozás pillanatában kézállásból állcsúcson rúgja ellenfelét. Az elterül, mint egy zsák, orrán-fülén vér csordul. Kitör a hangzavar, a helyzetnek megfelel?en egyik oldalon „huj, huj”, szemben artikulálatlan üvöltés. Egyik martalóc kiugrik, rohanna Oposra: háta mögül, nagy ívben repül? k?balta találja fejbe: Orbán jól végzi dolgát.

A következ?kben a két társaság, elkülönülve, letelepszik, csak Opos két legénye ?rködik felettük.

Orbán és egyik embere a sebesülteket ápolja, különféle, frissen szedett leveleket borítanak a sebekre. Oposék -bár nemrég étkeztek- tarisznyáikból levelekbe göngyölt hatalmas cubákokat húznak el?, és tüntet?leg falatozni kezdenek. A másikak tátott szájjal bámulják ?ket: szemlátomást a vadak szelídítése folyik. Egyiket közelebb intik, megkínálják. (Minden mozdulat egyúttal nyelvlecke is.) Lassan mindegyikük részesül a húsokból, a kedélyek csillapodnak. Majd a barbárok Oposék fegyverzete iránt érdekl?dnek, mire Parád íjászbemutatót tart: egy legalább kétszáz lépésre fekv? korhadt fatörzsre l?, majd els? vesszejét a másodikkal széthasítja.

Új helyszín: a fentebb említett, Újhely nev? mez?város. (Koncepciónk szerint a mai Bécsújhely korai megfelel?je.) Ennek valóságos „f?tere” van: négy emeletes k?ház között a tér fa-téglákkal kirakva, középen épített kút. Egyébként a „külváros” a k?röspartinak felel meg, körben palánkkal kerítve, mindkét kapuja zárva. Belül az ostromállapot jelei: több az ember, mint a szállás, és marhák tömege zsúfolódott össze. H?seink és a helyi tisztvisel?k egyik ház kertjében, asztal körül tanácskoznak. Jelenlév?k: Opos, Orbán, Lugos nembéli Járdán, a város parancsnoka, Tomaj nembéli Arló, a tágabb környék vajdája, tehát az el?bbi felettese, valamint a hadifoglyok közül egy, aki különös el?menetelt tanúsított a nyelvtanulásban, neme nincs, neve Ottó.

Járdán:

-…összesen három falut perzseltek fel, és a többit mind ostrom alatt tartják. Veszteségeink súlyosak, és a nép fél: a vadak nem ismernek sem istent, sem embert. Opos ugyan megmutatta az ellenük való eredményes eljárást, de hogyan alkalmazzuk azt tömegben?

Opos:

-Miel?tt bármit határoznánk, foglalkozzunk még Ottóval. El?ször is kapjon kövér szalonnát, nehogy berúgjon: úgy látom, el?ször iszik bort.

Arló, Ottóhoz:

-Ottó, érted a szavam?

Ottó:

-Igen, érteni nagyúr szavát.

Arló:

-Mond el, honnan jöttetek, és mit akartok?

Ottó:

-Nagy folyó, de nem nagy, mint Duna, úgy mondjuk: Rajna, ott van családunk. Három télen volt nagy hideg, utána másiknak. Állatok meghaltak, növények meghaltak, gyerekek meghaltak. Mondta nagy király, másik Ottó: keleten gazdag ország, menjünk, lássunk, éljünk.

Orbán:

-Ez megható, de nem ok a gyilkolódásra. (hangját felemelve:) Te gazember, ha éhes vagy, kérj, és kapsz!

Járdán:

-Ugyan, hadd el. Foglalkozzunk azzal, amivel most dolgunkat el?bbre vihetjük. Tehát: Ottó, add el?, hányan vagytok, ki a vezet?tök, és mik a szándékaitok?

Ottó:

-Van harcos háromszor száz és még néhány. F?nökök Ottó király, Harm király és még egy, nevét nem tudom…

A kapu fel?l belép két katona, egyik a helyi ?ségb?l, másik csapzott, sebesült alak, Gy?z? csapatából. Opos feláll, elébük megy:

-Isten hozott, László, gyere, beszélj!

A katona az asztal el?tt ill? távolban megáll, és f?hajtással üdvözli az urakat:

-Uraim, Ung nembéli László vagyok, Gy?z? úr csapatából. Ebben a szúrásban érkeztem harmincad magammal, mint el?véd, uram némi szerencsével, estére várható. (Járdán a másik katonához lép, intézkedik az érkezettek elszállásolásáról, majd Lászlóhoz):

-El?ször is ülj le, és igyál, egyél. A többit utána.

László leül, és egy nagy tülköt végéig ürít, után folytatja:

-Szóval, a százhalomrév után Gy?z? parancsára kétfelé váltunk, a fiatalabbak, akik gyorsabban tudnak haladni, parancsnokságom alatt el?reindultak. Sebesen futottunk, de ma hajnalban, ide talán három mérföldre, ellenállásba ütköztünk, kénytelenek voltunk csatát vívni. Az ellenség körülbelül nyolcvan vadember, veszteségünk egy halott és hét sebesült. Két sebe-sültet el kellett rejtenünk, nem jöhettek tovább, két másik embert a hírrel visszafordítottam. Tehát érkeztünk huszonhat ember, ebb?l öt könny? sebbel.

Opos:

-Most Járdán uram, javaslom, hogy Lászlót kínáld meg fekhellyel, mi pedig menjünk, lássuk az érkezetteket.

Járdán:

-Úgy legyen, de el?bb még a hátrahagyott sebesültek kimentésér?l gondoskodjunk.

Új helyszín: Opos és Járdán kémszemlén, bozótosból az ellenfél egy nagyobb „táborát” figyelik, íjukon vessz?, suttogva beszélgetnek. Járdán:

-Megcsináljuk még egyszer, némi változtatással. Lakomát kapnak, olyat, hogy megemlegetik…

Opos:

-Világos, kevés hús, sok bor. Pszt! Itt jön egy!

Járdán:

-Ez jó lesz nyelvnek, ha Ottó továbbra is kezes lesz…

A fák között egy „vadember” bóklászik, talán gombát keres. Vasmarkok kapják el. Opos a száját, Járdán a két lábát bokában. Megkötözik, és elt?nnek vele a s?r?ben.

Új helyszín: Opos, Járdán és Gy?z? harmincf?s csapattal halad egy bozótos, ligetes terepen, mindenki felpakolva: batyukban kenyér, töml?kben bor, fejenként két-három csomag. Szemb?l egy fáról Orbán ugrik le, maga elé mutat:

-Itt jó lesz!

Az emberek szétszórják csomagjaikat, persze vigyázva azok épségére. A négy vezet? el?remegy úgy ötvenlépésnyire, majd visszajövet jelt ad. Járdán, megjátszott rémülettel felordít:

-Jaj, jaj! Itt vannak! Fusson, akinek az élete kedves!

Visszafordulva futásnak erednek, a szemközti csalitosból pedig kirohan a barbárok derékhada. Legalább kétszáz sötét martalóc ered a nyomukba, de a csel beválik: az elszórt csomagok felett a zömük megáll, ráveti magát. Húsz-harminc szorgalmasabb zsivány, vesztére, folytatja az üldözést.

Új jelenetben a barbárok végére járnak a lakomának. Néhányan már részegen húzzák a ló-b?rt, egy sincs józan, s?t a zsákmány feletti dulakodásban páran sikeresen agyonverették magukat. Hirtelen éles füttyszó hallatszik, el?lépnek a mieink. A részeg társaságot körülveszik. Ottó, a „nagy király” lándzsájára támaszkodva feltápászkodik, mire hét nyílvessz? fúrja át a torkát.

Az új jelenetben ismét a k?rösparti tájon vagyunk, ezúttal a városon kívül. M?velt kertek között sétál Opos, Magda (szemlátomást áldott állapotban), K?rösi úr unokái körében, Orbán. Október táján járunk.

K?rösi úr:

-És a foglyokkal mit kezdtek Arlóék?

Orbán:

-Hát azok most egy darabig nem fognak sem éhezni, sem unatkozni. Szétosztották ?ket a családok között, szolgáljanak és tanuljanak gazdálkodást. Els?sorban a javak téli eltárolása, ami új nekik.

Opos:

-Én úgy látom, bár nem valami fényes elmék, de van bennük szorgalom. (Magdához): És te, kincsem, hogy éltél, míg értem aggódtál?

Magda, nevetve:

-Még hogy aggódtam? Hiszen tudjuk: csalánba nem üt a mennyk?! Jobban a szüleimen járt az eszem. Mi lehet otthon?

K?rösi úr:

-Vigasztaljátok magatokat azzal (s Magda gömbölyöd? közepe felé bök), nekik már itt lesz az otthon. És csak vén

szüleik kétes meséib?l hallanak majd néha arról, hogy van valahol egy mesebeli Folyóköz, ahol datolya terem a kertekben, és a kertész a mi nyelvünket beszéli.

Pogány István

Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló